

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 16.Gf.40.066/2023/6-II.

A felperes:

felperes1

(cím2)

A felperes képviselője:

Dr. Varga István Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Varga István ügyvéd)

(cím2)

Bagdi Áron Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Bagdi Áron ügyvéd)

(cím1)

Az alperes:

alperes1

(cím4)

Az alperes képviselője:

Dr. Várnay Szabolcs ügyvéd

(cím3)

A per tárgya: díjtartozás megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 5.G.41.872/2021/39-I. számú részítélet

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Részítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 (tizenöt) napon belül 57.150 (ötvenhétezer-százötven) forint másodfokú perköltséget, és az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 (hatvan) napon belül 45.000 (negyvenötezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a építmény neve birtokának és az abban található, a bérleti szerződés 5. számú mellékletében meghatározott, a tulajdonát képező ingóságok birtokának a részére történő kiadására. Kereseti kérelmét a felek között létrejött bérleti szerződés 6.6. pontjára, a 4. számú mellékletére és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. számú törvény (a továbbiakban Ptk.) 5:9. §-ára alapította. Előadta, hogy a felek között bérleti szerződés jött létre, amelyet felmondott. A felmondással történő megszűnésre tekintettel az alperesnek nincs jogcíme a bérlemény használatára, ezért kérte a kiürítést. Kifejtette, hogy az új bérleti díj meghatározására irányuló egyeztetések eredménytelenek voltak a felek között, ezért az alperesnek a szerződés szerinti bérleti díjat kellett volna megfizetnie, ennek azonban nem tett eleget a részére biztosított póthatáridőben sem, ezért a felmondása jogszerű. A felmondás jogalapjaként a bérleti szerződés 5.2., 6.3. pontjait, valamint a Ptk. 6:140. §-át, a 6:213. § (1) bekezdését, 6:212. § (2) bekezdését jelölte meg. Hangsúlyozta, hogy az alperes a veszélyhelyzet ideje alatt és azt követően is folyamatosan fogadott vendégeket.

[2] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a felek között bérleti szerződés jött létre és azt sem, hogy 2020 márciusától nem fizetett bérleti díjat. Álláspontja szerint a felperes felmondása jogellenes, ezért a bérleményt jogszerűen használja. Hivatkozott a bérleti szerződés 5.1. pontjában foglaltakra és kifejtette, hogy a felperes a kivitelezési munkákat nem végezte el, a felek a bérleti díj összegének módosításában nem állapodtak meg. Vitatta a számlák szerinti bérleti díj összegét, mert a szerződés alapján annak újratárgyalása volt indokolt. Álláspontja szerint 2020. április 1-jétől a bérleti díj hatálytalanná és végrehajthatatlanná vált. A felperes szerződésszegést követett el, ez kizárja az alperes késedelmét és alaptalanná teszi a felmondást. Ugyan a felek között a bérleti szerződés módosítására nem került sor és ezért a bérleti szerződésben szabályozott fizetési feltételek hatályban maradtak, azonban a koronavírus járvány következtében előállt vis maior helyzetre tekintettel a bérleti díjfizetési kötelezettség a szerződés 14.4.1. - 14.4.2. pontja alapján 2020. március 11-től felfüggesztődött, arra is figyelemmel, hogy a járvánnyal kapcsolatos intézkedések megakadályozták a bérlemény működtetésében. Ebből következően a felperes felmondása alaptalan, továbbá – mivel a járvány miatt a bérlet tárgya nem volt alkalmas a bérlet céljának megvalósítására, azt a járvány miatt szerződésszerűen nem használhatta – a Ptk. 6:336. § (2) bekezdése értelmében a felperesnek erre az időre nem jár

bérleti díj. Kifejtette azt is, hogy az orosz-ukrán háború és a globális energiaválság is hatással van az idegenforgalomra, a hotel fenntartása az alperes számára többszörösére emelkedett és a háború a turizmusra romboló hatással van. Megítélése szerint a bíróság a birtokba adási kérelemről csak az alperesnek a felperessel szemben fennálló igényei egyidejű elbírálásával dönthet.

[3] Az elsőfokú bíróság részítéletében kötelezte az alperest, hogy a cím5 szám alatt található építmény neve néven üzemeltetett ingatlant és az abban található, a bérleti szerződés 5. számú mellékletében meghatározott, a jelen ítélethez csatolt ingóságokat 30 napon belül adja át a felperesnek.

[4] Határozatának tényállásában megállapította, hogy a felperes mint bérbeadó és az alperes mint bérlő között 2019. október 21. napján bérleti szerződés jött létre a cím5 szám alatt található ingatlan (a továbbiakban: építmény neve) bérbeadása tárgyában, amely alapján alperes bérbe vette a építmény nevet az abban található ingóságokkal, jogosult az épület kizárólagos birtoklására és használatára, valamint a építmény nevehez kapcsolódó domain nevek és az ezeken elérhető weboldal és elektronikus levelezőrendszer kizárólagos használatára.

[5] A bérleti szerződés „Előzmények” fejezetében a felek rögzítették, hogy a bérlő az ingatlanon szállodát kíván működtetni, a bérbeadó pedig az épületben belső felújítási munkálatokat kíván elvégezni.

[6] A havi bérleti díj összegét a felek a bérleti szerződés 3. sz. mellékletében EUR összegben határozták meg azzal, hogy az 5.2.3. pont szerint a bérleti díjat 50%-ban euróban, 50%-ban pedig forintban kellett megfizetni.

[7] A szerződés 5.1 pontjában a felek rögzítették, hogy a bérleti díj a 7.1 pontban foglalt kivitelezési munkálatokra tekintettel került meghatározásra. Amennyiben a kivitelezési munkálatok a szerződésben meghatározott határidőben nem fejeződnek be, akkor a felek a bérleti díj mértékét újra tárgyalják. A szerződés 7.1.1. pontja szerint a bérbeadó vállalta, hogy 2020. első negyedévében az épületben található liftet, a szőnyeget kicseréli, a hotelt 11 szobával bővíti, valamint a bérbeadó részére rendelkezésre álló források függvényében a matracokat, a függönyöket, a kültéri világítást, valamint a szobai hűtőket a fürdőszobai erősebb ventilátorokat, és a nyílászárók szellőző lyukait kicseréli („kivitelezési munkálatok”).

[8] A 6.1. pont szerint a felek a szerződést egyoldalúan rendes felmondással nem szüntethetik meg. A 6.3. pont rögzítette, hogy amennyiben bármelyik fél elmulasztja teljesíteni a szerződésből eredő jelentős kötelezettségét, vagy a szerződésben meghatározott határidőt elmulasztja (ide nem értve a bérbeadó olyan karbantartási és javítási kötelezettségét, amelyeket a bérlő ki tud, vagy ki tudna javítani helyette), a vétlen fél köteles a szerződésszegő felet a következményekre történő figyelmeztetéssel a szerződésszegés

megszüntetésére felhívni. Amennyiben a szerződésszegő fél a felhívás ellenére az abban foglalt ésszerű határidőben a szerződésszegést nem orvosolja, a vétlen fél jogosult a szerződést a szerződésszegő félhez intézett egyoldalú nyilatkozatával felmondani az adott hónapot követő utolsó napjával.

[9] A 14.4.1. pont értelmében minden olyan esemény vagy körülmény vis maiornak tekintendő, amit a felek nem láthatnak előre és amit szokásos gondossággal nem lehet meggátolni, ami bármely vagy mindkét fél számára a kötelezettségeinek teljesítését részben vagy egészben csak késedelemmel, ezen körülmény megszűnését követően teszi lehetővé, amely esemény vagy körülmény korlátozás nélkül magába foglalja a háborút, forradalmat, lázadást vagy bármilyen zavargást, árvizet, tűzvészt, földrengést, súlyos járványokat, sztrájkot stb., feltéve azonban, hogy ez a körülmény ténylegesen megakadályozza a felet a vállalt kötelezettségeinek végrehajtásában.

[10] A 14.2.2. pont szerint, ha a vis maior eredményeként valamelyik fél teljes egészében vagy részben nem képes teljesíteni a szerződés szerinti kötelezettségeit, akkor a fél azon kötelezettségeit, amennyiben ezek vis maior eredményeként nem hajthatók végre, fel kell függeszteni az így okozott akadály fennállása során.

[11] A Kormány a 40/2020. (III. 11.) Korm. rendelettel az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében Magyarország egész területére veszélyhelyzetet hirdetett ki.

[12] A felperes a 2020. első negyedévének végére esedékes kivitelezési munkálatok elvégzését ugyan megkezdte, de utóbb leállította. Az alperes a 2020. március hónapban esedékes bérleti díjat nem fizette meg, ezért a felperes a 2021. március 12-én kelt levelével 8 napos határidő tűzésével felhívta az alperest a teljesítésre.

[13] Az alperes a 2020. március 20-án kelt levelében a COVID-19 koronavírus járvány miatti veszélyhelyzetre hivatkozással jelezte, hogy a bérleti díjfizetési kötelezettségének nem tud eleget tenni. Kezdeményezte továbbá az egyéb körülményekre tekintettel – a felújítás megkezdésének elhúzódása –, hogy a veszélyhelyzet elmúlását követően a felek kezdjenek tárgyalásokat az újratervezett bérleti díjra vonatkozó megállapodás létrehozására. Az alperes a 2020. március 26-án kelt levelében arra tett javaslatot, hogy a veszélyhelyzet megszűnését követő 6. hónap végéig, de legalább 2020. december végéig havonta és utólag változó összegű bérleti díjat fizet a bérbeadó részére. Az alperes ezen javaslatát arra tekintettel is tette, hogy ebben az időszakban is volt bevétele.

[14] A felek közötti egyeztetések nem vezettek eredményre, ezért a felperes a 2021. szeptember 14-én kelt – és az alperes által 2021. szeptember 16-án kézhez vett – levelével a bérleti szerződést 2021. szeptember 30. napjával felmondta és felszólította az alperest a bérleti szerződés 6.6. pontjának és a 4. számú mellékletét képező kiürítési nyilatkozatnak

megfelelően a építmény neve elhagyására. A felperes utóbb észlelte, hogy a felmondásban a bérleti jogviszony megszűnésének napja pontosításra szorul, így 2021. szeptember 28-án – a felmondás hatályban tartása mellett – egy újabb felmondó nyilatkozatot küldött az alperes részére annyi pontosítással, hogy a bérleti szerződés megszűnésének napját 2021. október 31-ével állapította meg.

[15] Az alperes a felmondás jogszerűségét vitatta, a bérleményt továbbra is birtokba tartja és használja, bérleti, illetve használati díjat pedig 2020. március óta egyáltalán nem fizet.

[16] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes valós tárgyi keresethalmazatban több, utóbb részben módosított keresetet terjesztett elő, amelyekben kérte az alperes kötelezését a bérleti szerződés megszűnésének időpontjáig a szerződésben meghatározott összegű bérleti díj, a bérleti szerződés megszűnésének időpontját követően a kifizetés napjáig pedig a bérleti díjjal azonos összegű használati díj, a pert megelőzően az alperes részére kiállított számlák után számlánként behajtási költségátalány megfizetésére, illetve a építmény neve birtokba adására. A Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) alapján a per tárgyalását az ingatlan birtokbaadása iránti kereset vonatkozásában elkülönítette és ekörben a Pp. 341. § (2) bekezdése alapján részítélettel határozott.

[17] Határozatának jogi indokolásában megállapította, hogy a felek között bérleti szerződés jött létre, amelyben megállapodtak a bérleti díj összegében azzal, hogy az összeget a felperes által végzendő kivitelezési munkákra tekintettel határozták meg. Amennyiben ezen munkálatok nem fejeződnek be 2020 első negyedév végére, a feleknek a bérleti díj összegét újra kell tárgyalniuk. Rögzítette, hogy a kivitelezési munkálatok elmaradásához, illetve az új bérleti díjban történő megállapodás sikertelenségéhez a felek nem fűzték a bérleti szerződés megszűnésének a jogkövetkezményét. A felek kifejezetten akként nyilatkoztak, hogy az újratárgyalási kötelezettség sikertelensége nem szüntette meg a szerződést. Mindebből arra következtetett, hogy amennyiben a felek a szerződésben írtaktól eltérő bérleti díjban nem állapodnak meg, akkor az alperes a szerződés szerinti bérleti díj megfizetésére köteles. Ezért az alperes téves jogi következtetés alapján jutott arra, hogy bár a bérleti díj összege hatálytalan és végrehajthatatlan, de a bérleti szerződés nem szűnt meg.

[18] Az alperes 2020. május 21-i leveléből arra következtetett, hogy a kivitelezési munkálatok befejezésének elmulasztásában megnyilvánuló felperesi jogsértés az alperesi bérleti díjfizetési kötelezettséget nem befolyásolta, az alperes a szerződésben rögzített bérleti díjat továbbra is köteles volt fizetni.

[19] A szerződés felperesi felmondását vizsgálva a Kormány veszélyhelyzetre vonatkozó rendeleteiből indult ki, és rögzítette, hogy azt a Kormány 2020. március 11-ével hirdette ki és 2020. június 18-ától döntött a megszüntetéséről, majd ezt követően 2020. november 4-től, illetve a 2021. február 8-tól ismételten kihirdetett veszélyhelyzetet 2022. június 1-jével szüntette meg. Hangsúlyozta, hogy a bíróság felhívására az alperes megerősítette, hogy ebben az időszakban is voltak foglalások lényegesen alacsonyabb

számban. Ugyanakkor a felek közötti egyeztetésekkel összefüggő levelezésből is megállapítható, hogy a felek az alacsonyabb összegű bérleti díj megfizetéséről tárgyaltak, de az nem merült fel, hogy az alperesnek bérleti díjat egyáltalán nem kell fizetnie. Mindebből következően megállapította, hogy a veszélyhelyzeti korlátozások az alperes teljes fizetési kötelezettségét nem függesztették fel, legfeljebb annak valamely – bizonyításra szoruló – részét. Az erre vonatkozó bizonyítás eredménye nem változtat azon a tényen azonban, hogy az alperesnek még a fizetési kötelezettségének felfüggesztődése esetén is fennáll a bérleti díjfizetési kötelezettsége, legfeljebb ennek az összege vitás.

[20] Utalt a Ptk. 6:140. § (1) bekezdésére, továbbá a bérleti szerződés 6.3. pontjában foglaltakra, és megállapította, hogy az alperes a bérleti díjfizetési kötelezettségének elmulasztásával szerződésszegést követett el, amely olyan súlyos szerződésszegés, ami a bérleti szerződés 6.3. pontja szerinti felmondást jogszerűvé teszi.

[21] Tévesnek tartotta az alperes Ptk. 6:336. § (2) bekezdésére hivatkozását, azzal összefüggésben rögzítette, hogy a Ptk. rendelkezése a használatához kapcsolódó vétkességtől független kockázattelepítést szolgálja, az akadálynak valamelyik fél érdekkörében kell felmerülnie. Jelen esetben a járvány egyik fél érdekkörébe sem sorolható, azt a felek a szerződésben is vis maiorként szabályozták. Amennyiben ezen okból mindkét fél szolgáltatása lehetetlenné válik, úgy a szerződés megszűnik. A felek azonban lehetetlenülést nem állítottak és az nem is állapítható meg, mert az alperes a bérleményt használta és a járványhelyzet ellenére korlátozottan ugyan, de hasznosította.

[22] Nem tartotta relevánsnak az alperesnek az orosz-ukrán háborúra, illetve az energiaválságra történő hivatkozását a felmondás jogszerűségének megítélése tekintetében, mert ezek a felperesi felmondás időpontját követően bekövetkező események voltak.

[23] Megállapította, hogy a jogszerűen gyakorolt felmondás a bérleti szerződést megszüntette, ezért az alperes köteles a bérleményt a felperes birtokába bocsátani.

[24] Az alperes fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú bíróság részítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a részítélet megváltoztatását, és a felperes birtokbaadás iránti keresetének elutasítását, harmadlagosan a részítélet akként történő megváltoztatását, hogy az alperes számára a kiürítés határidejét az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 150 napban határozza meg az ítéltábla, mert ez az a minimális időtartam, ami alapján fennállhat egy új szálloda-üzemeltetési hely megtalálása és az alperes teljes ellehetetlenülésének elkerülésének lehetősége megmarad. Kérte továbbá a felperes másodfokú perköltésben való marasztalását.

[25] Megítélése szerint az elsőfokú bíróság eljárása szabálytalan volt, mivel részítélet meghozatalára nem kerülhetett volna sor, ugyanis a részítélet kihirdetését megelőzően több

olyan, az eljárás szabálytalansága iránti kifogást, valamint hatásköri kifogást is előterjesztett, amelyek a részítélet tárgyát képező kiürítési keresetet is érintették, emellett fellebbezéssel élt a viszontkeresetét elutasító végzéssel szemben, amely szintén akadálya a kiürítési kereset elbírálásának.

[26] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás szabálytalansága elleni kifogások ismeretében a tárgyalást nem nyitotta meg, megsértve ezzel a Pp. 224. § (3) bekezdését, a kifogásokat sem tárgyaláson kívül, sem tárgyaláson alakszerű végzéssel nem bírálta el és ennek hiányában hozott részítéletet.

[27] Rámutatott arra, hogy az eljárás szabálytalansága elleni kifogása tartalmazta a 29. számú jegyzőkönyvbe foglalt kiürítési kereset elkülönítése elleni kifogást is. Ugyan a Pp. szerint az elkülönítésről való döntés nem fellebbezhető végzéssel történik, de ez ellen eljárási kifogást elő lehet terjeszteni. A kifogás el nem bírálásának következtében az eljárási szabálytalanságot a másodfokú eljárásban már nem lehet orvosolni, hiszen minderről az elsőfokú bíróságnak kellett volna döntenie.

[28] Előadta, hogy 2022. december 5-én hatásköri kifogást is előterjesztett a kiürítési keresettel összefüggésben, és kérte hatáskör hiányában az eljárás megszüntetését, és az ügy áttételét a hatáskörrel rendelkező IV. és XV. Kerületi Bírósághoz. Az elsőfokú bíróság a kérelmeit azonban nem bírálta el, a hatásköri kifogás tárgyában való döntést megelőzően részítéletet hozott, amely a részítélet hatályon kívül helyezését eredményező lényeges eljárási szabálysértés.

[29] A viszontkeresetét elutasító végzéssel szemben határidőben, a részítélet meghozatalát megelőzően fellebbezéssel élt. A viszontkereset közvetlen összefüggésben van a részítélettel elbíralt, kiürítésre irányuló kérelemmel, a viszontkeresetben rögzített igények érvényesítése kizárja a kiürítési kérelemnek való helytadást. Megítélése szerint a viszontkereset elbírálása a perben lényeges eljárási előkérdés, ami a per érdemi kereteit határozza meg. A Kúria 2/2022. számú jogegységi határozatára is figyelemmel kifejtette, hogy az elsőfokú bíróságnak alapvetően elsődlegesen abban kellett volna döntenie, hogy van-e igénye a birtokosnak a kiürítést kérővel szemben és az a kiürítés akadályát képezi-e. Megítélése szerint az, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 5:9. §-ára és 5:10. §-ára alapított igényét nem vizsgálta, és az alperesi kifogásokra a vis maior kérdéskörén kívül nem fordított figyelmet, olyan érdemi szabálysértésnek minősül, amely a fellebbezés megalapozottságát eredményezi.

[30] Hangsúlyozta, hogy a 38. számú iratában utólagos bizonyítást terjesztett elő, mivel az elsőfokú részítéletet is érintően, az ellenkérelmet is alátámasztó 170.000.000 forint és járulékai megfizetésére irányuló fizetési felszólítást intézett a felpereshez, azonban az elsőfokú bíróság ezt az iratot nem ismertette, a tárgyalást e körben sem nyitotta meg, ezért is jogszabálysértő az elsőfokú részítélet.

[31] Hangsúlyozta, hogy a biztosítékadás iránti kérelmében rögzítetteket az eljárás során fenntartotta, azonban az elsőfokú bíróság erről sem rendelkezett. Rámutatott arra, hogy a felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelmét a Fővárosi Ítéltábla határozatával jogerősen elutasította, azonban az abban előterjesztettekhez képest érdemi változás nem történt, további új körülmény nem merült fel, amely az ideiglenes intézkedéshez képest a döntés megváltoztatását indokolta volna, ennek ellenére az elsőfokú bíróság a birtoklásra vonatkozó keresetet saját korábbi álláspontjával ellentétesen elkülönítve tárgyalta és bírálta el.

[32] Az elsőfokú bíróság tévesen nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes elmulasztotta az őt terhelő kivitelezési munkákat. Megítélése szerint a felperes a saját szerződéses kötelezettségét nem szerződésszerűen teljesítette, késedelme kizárja az alperes késedelmét. Az elsőfokú bíróság nem bírálta el az általa előadott további hivatkozásokat sem, amelyek alapvetően a felperes szerződésszegő magatartására vonatkoztak, és kizárják az alperesi késedelmet és a bérleti díj követelését, ezért a felmondást is alaptalanná tették. Szintén nem vizsgálta az elsőfokú bíróság a felperesnek küldött leveleit.

[33] Ellenkérelmében kérte annak a bérleti díjnak a szakértői úton történő megállapítását, amely a felperesi nemteljesítés alapján annak hiányában reális lett volna, ezen indítványt azonban az elsőfokú bíróság indokolás nélkül mellőzte.

[34] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte a koronavírus-járvány szerződéses kötelezettségére gyakorolt hatását, és alaptalanul állapította meg erre tekintettel a felmondás jogszerűségét. Megítélése szerint az ítélet [40] bekezdésében rögzített megállapítások sértik az elsőfokú bíróság saját anyagi pervezetését és bizonyítási eljárását is, Észrevételezte, hogy az anyagi pervezetés hibás volt abban a tekintetben, hogy nem igényel külön bizonyítást a járvány mint vis maior, mert köztudomású tény, és az sem, hogy a járványügyi veszélyhelyzet a turizmusra, vendéglátásra milyen hatást gyakorolt. Álláspontja szerint szakkérdésnek minősül annak megállapítása, hogy a járványhelyzet teljesen vagy részben függesztette-e fel a bérleti díjfizetésének kötelezettségét.

[35] A felmondás jogszerűsége megállapításának, így a részítélet meghozatalának akadályát képezte azon alperesi hivatkozás is, amelyben vitatta a tartozása esedékességét, másrészt annak összegét is, illetve egyáltalán azt, hogy jár-e bérleti díj a felperesnek. Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a felmondás egy konkrét összegre szól és eddig nem ismert a forint tartozásra. Megítélése szerint a felmondásban a tartozás összegét pontosan meg kell jelölni, azonban az, hogy fennáll-e a tartozás és milyen összegben ezt csak szakértői vélemény ismeretében lehet megállapítani.

[36] Tévesen vonta le azt a következtetést is az elsőfokú bíróság az alperes nyilatkozata alapján, hogy a veszélyhelyzeti korlátozások a teljes fizetési kötelezettséget nem

függesztették fel. Rámutatott arra, hogy a néhány foglalásból befolyt bevétel nem zárja ki, hogy 100%-ig akadályozva volt a bérleti díjfizetésben, különös tekintettel a szálloda fenntartásából eredő kiadások nagyságára. Mindez azonban szakkérdés, amelynek hiányában az elsőfokú bíróság nem hozhatott volna részítéletet.

[37] Jelentősége van annak is, hogy a 2020. március 20-án kelt levelében rögtön jelezte a felperes felé a vis maior helyzet fennállását, és kérte a felperest, hogy mentesítse őt a fizetési kötelezettség alól, azaz nem bérleti díjcsökkentést kért. Az ezt követő levelében is a bérleti díj összegének a szabályozását kérte a bevételtől függően. Mindez azonban nem azt igazolja, hogy a járványhelyzet nem függesztette fel a bérleti díjfizetési kötelezettséget, csak azt, hogy az alperes a vis maior helyzetre tekintettel megoldást próbált keresni. Rámutatott arra is, hogy a veszélyhelyzet elhúzódott és ezt követően több levelet is küldött a felpereshez, a 2020. november 19-i A/8 alatt csatolt levelében már 15.000 euró támogatást kért a felperestől a működési költségekre, a bezárás és a csőd elkerülésére. Mindebből arra következtetett, hogy önmagában a foglalások léte nem igazolja a teljesítési képességet és kötelezettséget.

[38] Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított annak sem jelentőséget, hogy a felperes a 2020. éves bérleti díjat csak 2021. júliusában, közvetlenül a felmondási szándéka előtt számlázta ki.

[39] A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság nem állapíthatta volna meg, hogy az alperes a Ptk. 6:140. § (1) bekezdése és a bérleti szerződés 6.3. pontja alapján a bérleti díjfizetési kötelezettségének elmulasztásával szerződésszegést követett el és a felperes felmondása jogszerű volt.

[40] Tévesen jutott arra a következtetésre is az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 6:336. § (2) bekezdésére való hivatkozása alaptalan, és tévesen állapította meg, hogy az akadálnak valamelyik fél érdekkörében kell felmerülnie. Rámutatott e körben a Ptk. kommentárja, illetőleg a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.417/2021/5. számú határozatában foglaltakra azon álláspontja kapcsán, hogy a Ptk. szövege e körben csak azt szabja feltételül, hogy a bérlő saját érdekkörén kívülálló okból ne tudja használni a dolgot, azt azonban nem mondja, hogy az akadálnak a bérbeadó vagy bárki más érdekkörében kellene felmerülnie. A hivatkozott eseti döntésre is tekintettel kérte figyelembe venni a saját helyzetét a vendéglátás és szállodaszolgáltatás körében, hiszen terheesebb feltétel állt fenn a vis maior alatt a számára, mivel a három csillagos superior szálloda kategória feltételt biztosítania kellett a bérbeadott ingatlanon ahhoz, hogy a vis maior helyzetet követően ismét szállodaként működhessen, ezzel valójában a bérbeadót mentesítette. Mindezt azonban az elsőfokú bíróság nem értékelte az ítéletben, és nem tulajdonított ennek jelentőséget. Kifejtette azt is, hogy a felek által szabályozott vis maior, továbbá a Ptk. 6:336. § (2) bekezdése nem zárja ki egymást.

[41] Megítélése szerint a bíróságnak a kiürítésről szóló döntést megelőzően a felmondás jogszerűsége mellett vizsgálnia kellett volna az alperes szerződösszegésre alapított esedékességi kifogását, továbbá a Ptk. 5:9. §-ra és 5:10. §-ra való hivatkozását is. Hangsúlyozta, hogy a viszontkeresettől függetlenül a Ptk. 5:9. §-ára és 5:10. §-ára alapított igényét már az ideiglenes intézkedés iránti kérelemre tett észrevételei körében bejelentette, amelyet a viszontkeresetben foglaltakkal egyetemben ellenkérelemként is fenntartott. Ezért az elsőfokú bíróságnak a viszontkereset elutasításától függetlenül is figyelembe kellett volna vennie azon alperesi álláspontot, hogy a Ptk. 5:9. §-ra és 5:10. §-ra alapított igényekről való döntés hiányában nem hozható részítélet, mert ezen igények a kiürítés akadályát képezik. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróságnak figyelembe kellett volna vennie a Kúria 2/2022. számú jogegységi határozatát is.

[42] Kirívó hiányossága az ítéletnek, hogy az ellenkérelemnek az érv és jogi rendszerét mellőzte, és ennek indokát nem adta. Éppen ezért az alperes el van zárva jogorvoslati jogától, mivel nem tudja, hogy melyik ténybeli vagy jogi érve miért nem felel meg. Észrevételezte, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított tényállással szemben a felek a bérleti szerződést nem 3 év, hanem 5 év határozott időre kötötték, így annak tartama még nem járt le. Kiegészítette a tényállást is, miszerint a felperes kizárólag bontási munkálatokat végzett a kivitelezési munkálatok során, elbontotta az addig jövedelmező és többfunkciós önállóan használható konferenciatermet és lezáratta a 4. szintet, ami tovább korlátozta a bérlemény használatát.

[43] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyását kérte és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását.

[44] Állította, hogy az elsőfokú bíróság nem valósított meg eljárási szabálysértést a részítélet meghozatala során. Előadta, hogy az alperes a részítélet kihirdetésének időpontját megelőző 3, illetőleg 4 nappal terjesztette elő az eljárás szabálytalansága miatti kifogásait, amelyek azt a célt szolgálták, hogy meggátolja a részítélet kihirdetését. Megalapozatlanul hivatkozik az alperes arra, hogy a viszont-keresetlevelet elutasító végzésre tekintettel nem kerülhetett sor a részítélet meghozatalára, ugyanis az ítéltábla a 16.Gpkf.43.059/2023/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Minderre figyelemmel nincs helye a részítélet hatályon kívül helyezésének.

[45] Megítélése szerint az elsőfokú bíróság okszerűen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, helyesen állapította meg a tényállást, amely alapján helytállóan hozta meg döntését.

[46] Az alperes biztosítékadási kötelezettségre vonatkozó érvelését megalapozatlannak tartotta. Rámutatott arra, hogy az alperes biztosítékadásra vonatkozó igénye kizárólag a felperes által kérelmezett, majd az ítéltábla 13.Gpkf.43.377/2022/2.

számú végzésével jogerősen elutasított ideiglenes intézkedés vonatkozásában merülhet fel a Pp. 106. §-a és a 107. §-a értelmében, az az érdemi döntéshez nem kapcsolódik.

[47] Megalapozatlanok az alperesnek a szakértői bizonyítás körében előadott érvei is. A Pp. 300. § (1) bekezdéséből kiindulva hangsúlyozta, hogy különleges szakértelem a perben releváns tények észlelése és értékelése tekintetében merülhet fel, jogkérdésben szakértő kirendelésének nincs helye. A vis maior helyzet fennállásának megállapítása jogkérdésnek és nem szakkérdésnek minősül. Éppen ezért megalapozatlan azon alperesi érvelés, hogy a bérleti díjfizetési kötelezettség teljes mértékű felfüggesztődésének kérdése szakkérdés lenne.

[48] Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperesi fizetési kötelezettség teljes mértékben nem függesztődhetett fel, és ezáltal a felperes felmondása jogszerű volt. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a kivitelezési munkák ugyan nem készültek el, azonban ezek elmulasztásának a jogkövetkezménye kizárólag a bérleti díj újratárgyalásának a kötelezettsége volt a bérleti szerződés 5.1. pontja szerint. Az is tény, hogy a felek nem módosították a bérleti szerződést, így a bérleti díj mértékét sem, ennél fogva a szerződés nem értelmezhető akként, hogy az alperes fizetési kötelezettsége megszűnt volna a kivitelezési munkálatok elmulasztásával. Az alperes a perbeli ingatlant jelenleg is használja és ezért semmilyen ellenértéket nem fizet. Hangsúlyozta, hogy a Nemzeti Turisztikai Adatszolgáltató Központ által megküldött levél alapján egyértelműen megállapítható, hogy az alperes 2020 márciusától 2021 októberéig működtette az ingatlant, abból bevétele származott, tehát sem a kivitelezési munkák elmaradása, sem a veszélyhelyzeti intézkedések nem lehetetlenítették el az ingatlan üzletszerű használatát és az alperes működését, ennél fogva az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperesnek a szerződésben rögzített bérleti díjat továbbra is fizetnie kell.

[49] Megítélése szerint az alperes tévesen értelmezi a Ptk. 6:336. § (2) bekezdését. Ez a rendelkezés kizárólag a használathoz kötődik, nem pedig a tényleges adózás előtti vagy adózott eredményhez. Nem kétséges, hogy az alperes használta az általa vis maior helyzetként megjelölt időszakban az ingatlant. Az alperes által hivatkozott Fővárosi Ítéltábla 10.Gf. tanácsának határozata nem alkalmazható a perben, ugyanis olyan eltérő tényállással rendelkezik, amely alapján az ügyeket nem lehet összevetni.

[50] Megalapozatlanul hivatkozik az alperes arra, hogy a Ptk. 5:9. § és 5:10. §-aira alapított megtérítési igény közlésére tekintettel az elsőfokú bíróságnak a részítélet meghozatala előtt ezen igényekről is döntenie kellett volna. E körben az irányadó bírói gyakorlatra hivatkozott, amely szerint ezen igények érdemi elbírálásához a Pp. szabta keretek szükségesek, azaz ezek elbírálása kereset, viszontkereset vagy beszámítási kifogás előterjesztése útján történhet. Nem vitásan a viszontkereset-levelet visszautasító végzést az ítéltábla helyben hagyta, ezért az alperesi megtérítési igény nem képezi jelen per érdemi részét, így annak el nem bírálása nem gátolhatja meg a részítélet meghozatalát.

[51] Az alperesnek a részítéletben meghatározott teljesítési határidő megváltoztatására irányuló kérelmét megalapozatlannak tartotta. E körben utalt a teljesítési határidőre vonatkozó Pp. 344. §-ában foglaltakra. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a teljesítési határidő harminc napban való meghatározásával figyelemmel volt az alperes érdekeire is, amelynek körében a felek méltányos érdekeit, másrészt a kötelezettség természetét kell értékelni. Az alperes teljesítőképességén, gazdasági, pénzügyi helyzetén túl a felperesnek a teljesítéshez fűződő érdekét is mérlegelni kell, amelynek körében a Debreceni Ítéltábla Pf.20.130/2021/9. számú határozatára hivatkozott. Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy az elsőfokú bíróság már eleve az általános 15 napos teljesítési határidő kétszeresét állapította meg. Ugyanakkor az elsőfokú részítélet és a jogerős másodfokú részítélet között is több hónap telik el, ezen időköz megfelelő felkészülési időt biztosít az alperesnek a kötelezettség teljesítésére. Az alperes által meghatározott 150 napos teljesítési határidő rendkívül túlzott mértékű, a rendszerinti teljesítési határidő tízszerese.

[52] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

[53] A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 107.G.40.066/2021/25. számú ítéletében – amelyet a Fővárosi Törvényszék 3.Gf.75.283/2022/6-II. számú ítéletével 2022 novemberében helybenhagyott – kötelezte az alperest a felmondás alapjául szolgáló, a 2020 márciusára járó meg nem fizetett bérleti díj, azaz 4.819.504 forint és annak 2020. március 16-tól járó járulékai, továbbá 6.736,6 euró és annak 2020. március 16-tól járó járulékai megfizetésére.

[54] Az elsőfokú bíróság – a kiegészített tényállásra is figyelemmel – az eljárási szabályok sérelme nélkül lefolytatott eljárásban az anyagi jogszabályoknak megfelelően hozta meg döntését.

[55] Tévesen hivatkozik az alperes az eljárási szabályok sérelme körében arra, hogy az általa előterjesztett eljárási kifogásokra tekintettel az elsőfokú bíróság nem dönthetett volna részítélettel. Rámutat az ítéltábla arra, hogy ugyan a Pp. 156. § (1) bekezdése szerint az eljárás szabálytalansága elleni kifogást az eljárás folyamán bármikor elő lehet terjeszteni, a Pp. 156. § (1) és (2) bekezdésének együttes értelmezéséből az következik, hogy a tárgyalás berekesztését megelőző eljárással összefüggő eljárás szabálytalansága elleni kifogás a tárgyalás berekesztéséig terjeszthető elő, hiszen az elsőfokú bíróság a Pp. 156. § (2) bekezdésében rögzített kötelezettségének csupán ebben az esetben tud eleget tenni. A tárgyalás berekesztését követően az eljárás szabálytalanságát a másodfokú bíróság vizsgálhatja az eljárásjogi felülbírálat körében. Minderre figyelemmel – mivel az elsőfokú bíróság a kiürítésről részítélettel kívánt dönteni – a részítélet tárgyában a berekesztést megelőző eljárással összefüggő eljárás szabálytalansága elleni kifogás a kiürítés tekintetében történő tárgyalás berekesztéséig terjeszthető elő. Ezért nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, amikor az alperesnek a berekesztést követően előterjesztett, a berekesztést megelőző eljárással összefüggő kifogásait nem vizsgálta.

[56] A fentiekből kiindulva nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a berekesztést követően előterjesztett eljárás szabálytalansága elleni kifogásokra tekintettel nem nyitotta meg a tárgyalást. A Pp. 224. § (3) bekezdése szerint ugyanis a berekesztett tárgyalás megnyitása valamely kérdés további tárgyalásának szükségessége esetén történhet, azaz ennek értelmében alapvetően érdemi kérdés eredményezheti a tárgyalás újbóli megnyitását.

[57] A berekesztést megelőző elkülönítés nem sérti az eljárás szabályait, hiszen a Pp. 117. §-a értelmében az elsőfokú bíróság az elkülönítésről célszerűségi szempontok alapján hivatalból dönthet. Az elkülönített, kiürítésre vonatkozó kereset tárgyában való döntés – az alábbiakban kifejtettek szerint – nem érinti a bérleti díjfizetési kötelezettségről való döntést figyelemmel arra is, hogy az alperes viszontkeresetének jogerős visszautasítására a Pp. 204. § (1) bekezdésére alapítottan, azaz elkészttség miatt került sor. Az elkülönítés tekintetében annak is jelentősége van, hogy az elkülönítéssel nem keletkezik új ügy, annak csupán az a következménye, hogy a döntésre váró vitás kérdéseket ugyanannak a pernek a keretein belül, de időben elkülönítetten tárgyalja a bíróság. Ebből egyben az is következik, hogy az elkülönítést követően nincs helye a tárgyalás előkészítésére vonatkozó – így a hatásköri – szabályok ismételt vizsgálatának arra is figyelemmel, hogy a Pp. 23. §-a értelmében a törvényszéknek a Pp. 20. § (1) bekezdésére, (3) bekezdés a) pontjára és a (4) bekezdésére alapított hatásköre a keresetlevél beadásával rögzült. Minderre figyelemmel az alperes hatásköri kifogása megalapozatlan.

[58] Helytállóan mutatott rá a felperes fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy az alperes a Ptk. 5:9. §-ára, és az 5:10. §-ára alapított igényeit csak beszámítás, vagy viszontkereset útján érvényesítheti. Ezen igények nem minősülhetnek az ellenkérelemben érvényesíthető, a Pp. 7. § 1. pontjában rögzített olyan anyagi jogi kifogásoknak, amelyek alkalmasak a keresettel érvényesített jog érvényesíthetőségének akadályozására, kizárására vagy megszüntetésére. Nem vitásan az alperes a viszontkeresetét a Pp. 204. § (1) bekezdésében rögzítettek ellenére elkésztetten terjesztette elő, amelyet a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf. tanácsa is jogerősen megállapított. Mindebből következik, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt, amikor az alperesi igény érdemi elbírálását megelőzően részítélettel döntött a felperes kiürítési keresete felől.

[59] Tévesen hivatkozik az alperes az utólagos bizonyítás szabályainak megsértésére. A Pp. 220. § (1) bekezdés értelmében további bizonyítékot – az egyéb jogszabályi feltételek fennállása esetén – a tárgyalás berekesztéséig terjeszthet elő a fél. Amennyiben az alperes által előterjesztteni kívánt bizonyíték érinti a részítéletet, a tárgyalás berekesztését követően annak előterjesztésével elkésztett, ezért azt a Pp. 220. § (7) bekezdése értelmében figyelmen kívül kell hagyni. Az elsőfokú bíróság tehát az eljárási szabályoknak megfelelően járt el ekörben.

[60] Megalapozatlan az alperesnek a biztosítékadással és az ideiglenes intézkedéssel összefüggő fellebbezési érvelése is. Rámutat az ítéltábla arra, hogy az ideiglenes intézkedés elbírálása során a bíróság az ideiglenes intézkedés jogszabályi feltételeinek fennállását vizsgálja, ami nem azonos a kereset érdemi elbírálásával, éppen ezért a két döntésnek nem kell szükségképpen egyeznie. Ahogyan arra a felperes is hivatkozott fellebbezési ellenkérelmében, a biztosítékadás iránti kérelem a Pp. 106. §-a értelmében az ideiglenes intézkedéshez kapcsolódhat. A kereset érdemi elbírálása során a Pp. 106. §-ában foglalt feltételek fennállásának vizsgálata irreleváns.

[61] A fentiek értelmében az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályoknak megfelelően döntött a kiürítés iránt előterjesztett kereset elkülönítésében, és a Pp. 341. § (2) bekezdésének sérelme nélkül hozott részítéletet. Mindez egyben annak a megállapítását is eredményezi, hogy az elsőfokú bíróság eljárása szabályszerű volt, a részítéletnek a Pp. 381. §-ára alapított hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelem megalapozatlan.

[62] A fellebbezésnek a kiürítést érintő érdemi érvei közül az ítéltábla – a fellebbezésben kifejtettekkel szemben – elsődlegesen a felmondás jogszerűségét vitató érveket vizsgálta, hiszen a jogszerű felmondás eredményezheti a bérleti szerződés megszűnését, így a kiürítés iránti igény megalapozottságát. A felmondás jogszerűsége körében annak tartalmából, és a felmondásra vonatkozó szerződéses és jogszabályi rendelkezésekből kell kiindulni. A fellebbezésben foglaltaktól eltérően a felmondás konkrétan rögzítette, hogy az alperes az általa nem vitatott 2020. március 5-én kiállított, 2020. március 15-én esedékes 20110010 számú számlában rögzített 3.794.855 forint + áfa, valamint a 20110011 számú számlában rögzített 11.500 euró + áfa összegű bérleti díj tartozást nem fizette meg, amellyel összefüggésben a bérleti szerződés 6.3. pontjának megfelelő 2021. március 12-én kelt felperesi felszólító levelet átvette, és az abban foglaltaknak nem tett eleget a póthatáridőben sem. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a felmondás kizárólag a 2020. márciusi bérleti díj meg nem fizetésén alapult, ezért a felmondás jogszerűsége körében kizárólag ez értékelendő, az eljárás tárgyát képező, a felperes által 2020. áprilistól igényelt bérleti díj összecszerűségének vizsgálata a felmondás jogszerűsége, így a kiürítés körében nem bír relevanciával.

[63] Nem vitásan a felperes a 2020. márciusi bérleti díjigényét külön perben érvényesítette, a csatolt iratok szerint a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 107.G.40.066/2021/25. számú ítéletében az alperest a ki nem fizetett márciusi bérleti díjban, azaz 4.819.504 forintban és annak 2020. március 16-tól járó kamataiban, továbbá 6.736,6 euróban és annak 2020. március 16-tól járó járulékaiban marasztalta, amelyet a Fővárosi Törvényszék 3.Gf.75.283/2022/6-II. számú ítéletével 2022 novemberében helybenhagyott. A felmondás tárgyát képező bérleti díjban marasztaló jogerős döntéshez a Pp. 360. § (1) bekezdésében rögzített anyagi jogerő hatás fűződik, azaz az ítélet jogereje kizárja, hogy a 2020. márciusi bérleti díj összegét és az annak megfizetésére kötelezést a felek egymással szemben vitássá tegyék. Mindebből egyben annak megállapítása is következik, hogy a felmondás jogszerűsége körében a felmondás tárgyát képező jogerősen megállapított bérleti díj vonatkozásában nincs relevanciája a koronavírus járvány, továbbá a felperes által el nem végzett kivitelezési munkáknak az alperes bérleti díj fizetési kötelezettségére gyakorolt

hatásának, de az alperesnek a felperessel szemben fennálló követeléseinek sem. Minderre figyelemmel az ítéltábla – azok sürgőssége okán – nem vizsgálta érdemben a felperesi kivitelezési munkák elkészültével, a vis maior helyzettel, a bérleti díj fizetési kötelezettség felfüggesztődésével, és a bérleti díj összegének szakértői megállapításával összefüggő fellebbezési érvelést, továbbá a Ptk. 6:336. § (2) bekezdésére való hivatkozást.

[64] A fentiek értelmében az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a bérleti szerződés felperes általi felmondása jogszerű volt, hiszen az alperes a szerződésből eredő jelentős kötelezettségének nem tett eleget, és a felperes felhívása ellenére nem orvosolta a szerződésszegést, azaz a felmondás megfelelt a szerződés 6.3. pontjában foglaltaknak. A jogszerű felmondás a Ptk. 6:213. § (1) bekezdése értelmében megszüntette a szerződést, ennél fogva az alperes – mint jogalap nélküli birtokos – a Ptk. 5:9. § (1) bekezdés értelmében köteles az ingatlant – a hozzátartozó ingóságokkal együtt – kiadni a felperesnek.

[65] Megalapozatlannak tartotta az ítéltábla az alperesnek a teljesítési határidő meghosszabbítására irányuló kérelmét is. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által meghatározott teljesítési határidő mértékét megfelelőnek találta a Pp. 344. § (2) bekezdés értelmében a felek méltányos érdekeit és a kötelezettség természetét is figyelembe véve. A megállapított teljesítési határidő biztosítja az alperes számára a teljesítés lehetőségét, és nem vezet oda, hogy a felperes hosszú időn át legyen kénytelen arra várakozni. Az ítéltábla annak is jelentőséget tulajdonított, hogy az elsőfokú bíróság döntése óta közel 9 hónap telt el, ezért az alperesnek, mint a gazdasági élet professzionális szereplőjének megfelelő idő állt rendelkezésre arra, hogy a jogerős döntésben foglaltaknak megfelelő teljesítésre felkészüljön.

[66] Minderre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla – a Pp. 369. § (2) bekezdésében foglalt eljárásjogi, és a 369. § (3) bekezdése szerinti anyagi jogi felülbírálati jogkörében eljárva – az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta a fent részletezett kiegészítéssel.

[67] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdésének megfelelően köteles megfizetni a pernyertes felperes másodfokú perköltségét, és az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket figyelemmel a Pp. 101. § (1) bekezdésére és a 102. § (1) bekezdésében foglaltakra is. A felperes másodfokú perköltségének mértékét az ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdés szerint az általa felszámított összegnek megfelelően állapította meg 45.000 forint + 12.150 forint áfa, összesen 57.150 forintban arra is figyelemmel, hogy az megfelel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdéseinek.

[68] Az illeték megfizetésére való felhívás a 2023. január 1-től hatályos Itv. 78. § (4) bekezdésén és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésén alapul. Tájékoztatja az ítéltábla az alperest, hogy az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság

megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesz eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Budapest, 2023. szeptember 27.

Dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sági Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: